

Књига пророка Данила — Број тридесет девет

Откривање пророчке таписерије: Сан Вилијама Милера и обнова темељних истина у последњим данима

Jeff Pippenger
2024-01-03

Разматрамо пророчку примену сна Вилијама Милера у последњим данима, где сва пророштва налазе своје савршено испуњење. Милеров сан поистовећује откривање, утврђивање, одбацивање, сахрањивање и обнову темељних истина адвентизма, које су биле сабране кроз Милерову службу. Те темељне истине представљале су истине које су биле отпечаћене 1798. године. Те истине су представљене виђењем о реци Улај. Милеров сан, како је забележен у књизи Рани списи, био је његов други сан, а тај сан је био унапред осликан Навуходоносоровим другим сном, као што је и сам Милер био унапред осликан Навуходоносором.

Претходни чланци су показали како је завршетак Навуходоносоровог живота од „седам времена“ проживљеног са срцем звери симболички окончан 1798. године. Његово царство је тада било обновљено, и по први пут Навуходоносор је представљао човека потпуно обраћеног. У погледу „времена свршетка“, 1798. године он је представљао „мудре“. Такође смо утврдили да је, као први цар Вавилона, Навуходоносоров суд од „седам времена“ представљао праслику суда над Валтазарових две хиљаде пет стотина и двадесет (mene, mene, tekel, upharsin), који је био последњи цар Вавилона.

„Последњем владару Вавилона, као у праслици и његовом првом владару, дошла је пресуда божанског Стражара: ‘Теби се говори, царе, ... царство се одузе од тебе.’ Данило 4:31.“ Пророци и цареви, 533.

Sestra Vajt je Valtasara u času njegovog suda označila kao „bezumnog cara“. Na završetku Navuhodonosorovog časa suda, on predstavlja „mudrog cara“, jer mu je sud od „sedam vremena“ doneo korist, dok je Valtasar, iako je znao istoriju, odbio da od toga ima koristi.

„Али Валтазарова љубав према забави и самопрослављању избрисала је поуке које никада није смео заборавити; и он је чинио грехе сличне онима који су навукли знамените судове на Навуходоносора. Прокоцкао је прилике које су му милостиво биле дате, занемарујући да искористи могућности које су му биле надокнад руке да се упозна с истином. ‘Шта ми треба чинити да се спасем?’ било је питање преко којег је велики, али безумни цар прешао равнодушно.“ Bible Echo, April 25, 1898.

Навуходоносор је симбол „мудрих“ 1798. године, који разумеју умножавање знања у време свршетка.

„Једва што је охoola похвала сишла с његових усана, кад му глас с Неба рече да је дошло време суда које је Бог одредио. У једном тренутку разум му би одузет, и он постаде као звер. Седам година био је тако понижен. На крају тог времена разум му би враћен, и тада, подижући у смирењу поглед ка великом Богу Неба, признаде божанску руку у овој казни, и би поново враћен на свој престо.“

„У једном јавном прогласу, цар Навуходоносор је признао своју кривицу и велику милост Божју у свом обновљењу. То је био последњи чин његовог живота забележен у светој историји.“ Review and Herald, February 1, 1881.

На крају Навуходоносорових „седам времена“, он је дао јавно проглашење, које је укључивало и јавно признање. Милер, као Навуходоносор, симболизује „мудре“ 1798. године, који разумеју умножавање знања у време краја. Обојица су имала по два сна, и оба њихова одговарајућа друга сна симболички означавају „седам времена“. У претходним чланцима је показано да „седам времена“ означавају тачку прелаза.

Године 1798. Навуходоносор обележава прелаз из свога гордога стања у стање мудрих. То је обухватало и његово јавно признање. Година 1798. била је и преломна тачка између петог и шестог царства библијског пророчанства. Она је такође означила долазак првог анђела, и тиме означила нови домострој, јер опомена о долазећем суду није могла наступити док пето царство библијског пророчанства не прими своју смртоносну рану.

„Сама порука баца светлост на време у које овај покрет треба да се одигра. За њу се каже да је део ‘вечног јеванђеља’; и она објављује отпочињање суда. Порука спасења проповедана је у свим вековима; али ова порука је део јеванђеља који је могао бити објављен само у последњим данима, јер би тек тада било истинито да је дошао час суда. Пророштва износе низ догађаја који воде до отпочињања суда. Ово нарочито важи за књигу пророка Данила. Али онај део његовог пророштва који се односио на последње дане, Данилу је било заповеђено да затвори и запечати ‘до времена краја’. Тек кад стигнемо до тог времена могла је бити објављена порука о суду, заснована на испуњењу тих пророштава. Али у време краја, каже пророк, ‘многи ће претраживати, и знање ће се умножити’. Данило 12:4.

„Апостол Павле је упозорио цркву да у своје време не очекује Христов долазак. „Јер тај дан неће доћи“, каже он, „док најпре не дође отпад, и не покаже се човек греха.“ 2. Солуњанима 2,3. Тек после великог отпада и дугог раздобља владавине „човека греха“ можемо очекивати долазак нашега Господа. „Човек греха“, који се такође назива „тајна безакоња“, „син погибли“ и „безаконик“, представља папство, које је, као што је у пророштву било предсказано, требало да одржи своју превласт током 1260 година. То раздобље завршило се 1798. године. Христов долазак није могао наступити пре тог времена. Павле својим упозорењем обухвата целокупно хришћанско раздобље све до 1798. године. С ове стране тог времена треба да се објављује вест о Христовом другом доласку.“

„Никаква таква порука никада није била објављена у прошлим вековима. Павле, као што смо видели, није је проповедао; он је своју браћу упућивао на тада још веома далеку

будућност за долазак Господњи. Реформатори је нису објављивали. Мартин Лутер је суд постављао око три стотине година у будућност од свога времена. Али од 1798. године књига пророка Данила је била распечаћена, знање о пророштвима се умножило, и многи су објављивали свечану поруку о блиском суду.“ Велика борба, 356.

Године 1798. наступило је ново раздобље дела спасења, и то ново раздобље дало је упозорење о другом раздобљу које ће отпочети 1844. При тој промени раздобља, једна врата ће бити затворена, а друга отворена.

И анђелу цркве у Филаделфији напиши: Ово говори Свети, Истинити, који има кључ Давидов, који отвара и нико не затвара, и затвара и нико не отвара: Знам твоја дела; ево, поставих пред тобом отворена врата, и нико их не може затворити; јер имаш мало силе, и одржао си моју реч, и ниси се одрекао мога имена. Откривење 3:7, 8.

Отварање једних врата означава ново раздобље. Године 1798. дошло је до раздобљенске промене царстава и поруке, на крају првог гнева, који се остваривао од 723. пре Христа па све до 1798. Такође је 1844. дошло до раздобљенске промене, на крају последњег гнева, који се остваривао од 677. пре Христа па све до 1844. Године 1798. наступило је раздобље поруке првог анђела, која је упозоравала на приближавајући суд. И Навуходоносор и Милер представљени су као „мудри“, у „време свршетка“, када су се „врата“ отворила за унутрашње раздобље поруке првог анђела и за спољашњу раздобљенску промену од звери из мора ка звери из земље. Раздобље поруке првог анђела испунило се када су се 22. октобра 1844. отворила врата у Светињу над светињама, и наступили су раздобље трећег анђела и истражни суд.

Милеров други сан почиње када су се врата отворила 1798. године, а завршава се када су се врата отворила у прелазном раздобљу „два сведока“ који су поново враћени у живот да би објавили поруку Поноћног поклича. Пророчки, и Навуходоносор и Милер представљали су прелаз из царства звери из мора у царство звери из земље 1798. године. Обојица представљају објаву приближавања и доласка истражног суда 1844. године. Године 1798. и 1844. представљају закључење прве и последње Божје „срдње“ против Његовог народа, што је било извршено током раздобља од „седам времена“, као што је изложено у двадесет шестој глави Левитске књиге. Четрдесет и шест година, од 1798. до 1844, представљају подизање духовног храма у који је гласник завета изненада дошао 22. октобра 1844. године, када је Христос прешао из Светиње у Светињу над светињама.

1798. и 1844. означавају прелазе (више њих) који су обележени „седам времена“. Прелаз са милеритског филаделфијског адвентизма на милеритски лаодикејски адвентизам 1856. године такође је био обележен умножавањем знања о „седам времена“, које је потом било одбачено 1863. године. Године 1798. дошло је до умножавања знања из књиге пророка Данила, које је обухватало и истих „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге, а које је требало да буде одбачено на крају милеритског филаделфијског адвентизма.

Прелазак покрета првог анђела из Филаделфије у Лаодикију био је представљен са седам година од 1856. до 1863. године. Лаодикијска порука стигла је 1856. године, и током седам

година нова светлост „седам времена“, која је била отпечаћена, произвела је тростепени процес испитивања који је адвентизам није положио 1863. године. Дато је седам година да светлост „седам времена“ буде или примљена или одбачена. Прелазак покрета милеритског филаделфијског адвентизма у милеритски лаодикијски адвентизам представља праслику обрта низа на крају, преласка лаодикијског покрета трећег анђела у филаделфијски покрет трећег анђела.

Шездесетпетогодишње Исаијино пророчанство означава почетак првог и последњег Божјег гнева против северног, а потом и јужног царства Израела.

Јер је глава Сирији Дамаск, а глава Дамаску Ресин; и за шездесет и пет година Јефрем ће се скршити, да више не буде народ. Исаија 7:8.

Исаијино пророчанство о шездесет и пет година дато је 742. године пре Христа, и унутар шездесет и пет година северно царство нестало би. Деветнаест година после 742. године пре Христа, 723. године пре Христа, северно царство било је одведено у ропство од стране Асирије. На крају шездесет и пет година почело је негодовање јужног царства 677. године пре Христа, када су Вавилонци одвели Манасију у ропство. Шездесет и пет година, дакле, представљају период од деветнаест година до првог ропства северног царства, а затим још четрдесет и шест година до ропства Манасијиног.

Та пророчанства су достигла своја одговарајућа испуњења 1798, 1844. и 1863. године. Године 1798. догодио се унутрашњи прелаз у поруци спасења доласком првог анђела, а догодио се и спољашњи прелаз у царствима библијског пророчанства. Године 1844. догодио се унутрашњи прелаз у поруци спасења, јер су се врата затворила за Свето место и истражни суд је започео доласком трећег анђела. Године 1863. догодила се спољашња промена, јер су се оба рога звери из земље разделила у две класе.

Републикански рог се поделио на две политичке странке које ће од тада па надаље доминирати историјом звери налик земљи. Протестантски рог се поделио на две отпадничке манифестације: једна страна, која је тврдила да је протестантска, тврдила је да држи седмодневну суботу, а друга група, која је тврдила да је протестантска, али је за свој изабрани дан богослужења уздизала дан сунца.

У тој историји, протестантски рог који је изашао из Мрачног доба био је испитиван од 11. августа 1840. до 22. октобра 1844, и није издржао поступак испитивања, те је прешао од протестантског народа који је држао недељу ка отпадничком протестантском народу који је држао недељу.

У историји правога протестантског рога који је био успостављен и препознат 1844. године, од 1856. до 1863. одиграо се процес испитивања. Потом је прави протестантски рог који држи суботу прешао и из Филаделфије у Лаодикију, и од правога протестантског народа који држи суботу ка отпадничком протестантском рогу који држи суботу. „Седам времена“ повезано је са 1798, 1844, 1856. и 1863. годином. „Седам времена“ је симбол повезан са тачком прелаза, и ова истина је утврђена на основу више сведока.

Godine 1798. došlo je do umnožavanja znanja o „sedam vremena“, jer je upravo ta istina bila prvo vremensko proročanstvo koje je Miler otkrio. Do 1863. godine ta istina je bila odbačena, čime je označen završetak završnog razdoblja od šezdeset i pet godina proročanstva izloženog u sedmom poglavlju Isaije.

Целокупно пророчанство од две хиљаде пет стотина и двадесет година има период од шездесет и пет година и на почетку и на крају, у обрнутој, огледалској слици. На почетку завршних шездесет и пет година (1798), које су биле предочене почетком почетних шездесет и пет година 742. године пре Христа, када је пророчанство било дато, дошло је до умножавања знања о „седам времена“, што су „мудри“ милерити разумели и објављивали. На крају завршних шездесет и пет година, 1863. године, дошло је до још једног умножавања знања о истој истини, које су на крају одбацили недавно крунисани „свештеници“ истинског протестантског рога.

Народ мој гине због недостатка знања; зато што си ти одбацио знање, и ја ћу одбацили тебе, да ми више не будеш свештеник; пошто си заборавио закон Бога свога, и ја ћу заборавити децу твоју. Осија 4:6.

Повећање знања у време када је књига пророка Данила распечаћена повезано је са „седам времена“, те оно није само симбол преломне тачке, него и распечаћења пророчке поруке.

Још један прелаз отпочео је 18. јула 2020. године, првим разочарањем, које је започело „време одлагања“ и означило почетак три и по дана из једанаестог поглавља Откривења, током којих два сведока леже мртва на улици великога града, Содома и Египта.

18. јул 2020. означава почетак три и по симболична дана („седам времена“), који су били илустровани историјом од 1856. до 1863. године. Оба периода су симболи „седам времена“. Оба периода означавају промену раздобља (прелаз). Оба периода представљају пораст знања повезан са „седам времена“.

У периоду прелаза из царства Вавилона у царство Мидије и Персије, Данило је упутио молитву из двадесет шесте главе Левитске књиге, чиме се молитва из двадесет шесте главе Левитске књиге препознаје као путоказ прелаза последњих дана. У Милеровом сну, на крају седам појављивања речи „расејавање“, Милер и плаче и моли се. Плач означава тренутак када Лав из племена Јудина (човек са четком за прашину) отвара запечаћену поруку која је била запечаћена.

Mileroва молитва obeležava molitvu iz dvadeset šeste glave Levitske knjige koju upućuje Danilo, a која је повезана са „седам времена“, и јавља се када су врата и прозори били отворени у Милеровом сну. Али Danilova молитва, у devetoj глави, такође је усклађена са Danilovom молитвом у drugoj глави. Она је такође усклађена са Navuhodonosorovom молитвом исповедања на завршетку njegovih „седам времена“.

Стога је Милерова молитва била представљена молитвом из двадесет шесте главе Левитске књиге, која је била јавна молитва исповедања и молитва молбе за отварање последње пророчке тајне, јер свако пророштво приказује последње дане. Према томе, тајна из друге

главе Данилове књиге представља последњу тајну која треба да буде отворена. Милерова молитва, у његовом сну, била је молитва тескобе и праведне огорчености због гадости које су се догодиле драгуљима у његовој соби. Његова тескоба била је приказана онима који уздишу и вапију у деветој глави Језекиљеве књиге, у време печатења сто четрдесет и четири хиљаде.

Милер је посматрао како су истине постепено бивале затрпаване кривотвореним учењима, што је на крају достигло тачку у којој је ковчег (сама Библија) био уништен. Уништење Милеровог ковчега догодило се у трећем нараштају адвентизма, када је отпочео намеран покрет да се Библија краља Џејмса одбаци у корист савремених искварених верзија Библије заснованих на католичкој традицији.

Милер је заплакао, затим се помолио, и одмах су се врата отворила, а сви људи изашли. Потом је ушао човек са четком за прашину (Лав из племена Јудина), отворио прозоре и почео да чисти. Тада је Милер изразио своју забринутост због разасутих драгуља, а човек са четком за прашину обећао је да ће се побринути за драгуље. У вреви чистилачког подухвата човека са четком за прашину, Милер је на тренутак затворио очи, а када их је отворио, смећа више није било. Драгуљи су били разасути по соби, а човек са четком за прашину потом је ставио већи ковчежић на сто, сакупио драгуље и убацио их у ковчежић, па рекао: „дођи и види.“

Израз „дођи и види“ символ је да је једна истина управо била распечаћена. Истина која је распечаћена за Милера јесте последња истина, јер је следеће што треба да се догоди буђење Милера при „вику“, који представља гласни поклич. Милер је био последњи који је примио поруку Поноћног поклича у историји милерита, и непосредно пре вика који га буди у сну, склопио је очи на тренутак. Једини одломак у Библији који упућује на „тренутак“ и „очи“ означава прво васкрсење.

Ево, казујем вам тајну: нећемо сви уснути, али ћемо се сви изменити, у трену, у трептају ока, на последњу трубу; јер ће затрубити, и мртви ће устати нераспадљиви, и ми ћемо се изменити. Јер ово распадљиво треба да се обуче у нераспадљивост, и ово смртно треба да се обуче у бесмртност. 1. Коринћанима 15:51–53.

У историји прелаза лаодикијског покрета трећег анђела у филаделфијски покрет трећег анђела, како је представљено у једанаестом поглављу Откривења, Милер представља саму последњу од мудрих девица која је примила поруку Поноћног вапаја. Први који су је примили били су најдуховнији.

„То је био поноћни поклич, који је требало да да силу поруци другог анђела. Анђели су били послати с неба да пробуде обесхрабрене свете и припреме их за велико дело које је стајало пред њима. Најдаровитији људи нису били први који су примили ову поруку. Анђели су били послати понизнима и посвећенима, и подстакли су их да подигну поклич: ‘Ево, Женик иде; изиђите Му у сусрет!’ Они којима је поклич био поверен пожурили су, и у сили Светога Духа објавили су поруку и пробудили своју обесхрабрену браћу. Ово дело није почивало на мудрости и учености људи, него на сили

Божјој, и Његови свети, који су чули поклич, нису му могли одолети. Најдуховнији су први примили ову поруку, а они који су раније предводили у делу били су последњи да је приме и помогну да поклич нарасте: 'Ево, Женик иде; изиђите Му у сусрет!'" Early Writings, 238.

На крају три и по симболична дана из једанаестог поглавља Откривења, објављује се прва од две поруке, представљена у тридесет седмом поглављу Језекиља. Прва порука сабира мртве и расејане кости, али оне су још увек мртве. Поруку је објавио глас који је вапио „у пустињи“, чиме се показује да Језекиљева порука почиње пре него што су се навршила три и по симболична дана. Та три и по дана представљају „пустињу“, и управо се из „пустиње“ порука објављује. „Пустиња“ је такође симбол „седам времена“, што означава прелаз и откривање које уводи процес испитивања.

Постоји прогресивно развијање поруке и прогресивно прихватање, као што је приказано Полноћним покличем у историји милеритског покрета. Најдуховнији су били први који су примили поруку гласа који виче у пустињи, а историчари адвентизма указују на писмо које је Вилијам Милер написао само неколико дана пре 22. октобра 1844, у коме Милер сведочи да је коначно разумео и прихватио поруку Самјуела Сноуа о Полноћном покличу.

„Драги брате Хајмс: Видим славу у седмом месецу какву никада раније нисам видео. Иако ми је Господ, пре годину и по дана, показао типолошки значај седмог месеца, ипак нисам схватио силу тих праслика. Сада, нека је благословено име Господње, видим лепоту, склад и сагласност у Писму, за које сам се дуго молио, али их нисам видео све до данас. Благосиљај Господа, душо моја. Нека брат Сноу, брат Сторс и други, буду благословени за своје оруђе у отварању мојих очију. Скоро сам код куће. Слава! Слава! Слава! Слава!“ William Miller, Signs of the Times, October 16, 1844.

У понављању историје Поноћног вапаја, како је представљено у Милеровом сну, Милер је за тренутак склопио очи. Тако „уједанпут, у трен ока, у последњој труби: јер ће затрубити, и мртви ће устати“. У Милеровом сну он представља последњег који прима вест Поноћног вапаја, као што је то чинио и у сопственој историји. Он представља оне који коначно прихватају поруку непосредно пре него што човек са четком за прашину сакупи разасуте драгуље и баци их у већу кутију. У једанаестом поглављу Откривења, последњи који прихватају другу Језекиљеву поруку, која је порука о четири ветра ислама, а која је уједно и порука запечаћења, чине то непосредно пре него што затруби последња од седам труба, која је труба „трећег тешко“. „Уједанпут, у трен ока, у последњој труби; јер ће затрубити, и мртви ће устати нераспадљиви, и ми ћемо се променити.“ (1. Коринћанима 15:52)

Овај одломак указује на прво васкрсење које се збива при другом доласку, али постоји и васкрсење мртвих сувих костију (два сведока) које се збива у часу великог земљотреса из једанаесте главе Откривења. У „часу“ тог земљотреса оглашава се последња труба од седам труба, и мртви сведоци који су лежали на улици враћају се у живот, не као Лаодикејци, него као Филаделфијци, јер су при труби трећег Тешко два сведока запечаћена и преображена у нераспадљивост, пошто више никада неће сагрешити. Милер представља последњег који прима поруку која оживљава два сведока, а то је порука о четири ветра ислама, и то је

порука запечаћења.

Звук те трубе подиже последње од мртвих сухих костију које беху расејане по улици Содоме и Египта. Милер је посматрао како су истине постепено бивале сахрањиване кривотвореним наукама. На крају је Милер заплакао, означавајући време када је отпечаћивање требало да отпочне, јер је отпечаћивање поступно дело. То отпечаћивање отпочело је у завршном раздобљу три и по дана.

Након што је Милер заплакао, у наратив је ступио Онај који је имао власт да отвори запечаћену књигу. У Милеровом сну то је био Човек са четком за прљавштину. Милер се затим помолио, и одмах су се врата отворила, означавајући тачку у којој је лаодикијски покрет трећег анђела требало да пређе у филаделфијски покрет трећег анђела. Његова молитва била је молитва из двадесет шесте главе Левитске књиге; то је била молитва за разумевање последње пророчке тајне и јавно признање побуне која је навукла три и по дана на два сведока; то је била молитва оних који су запечаћени у деветој глави Језекиљевој.

После молитве, Христос (човек са четком за прашину) ушао је и почео да очисти собу. На крају подухвата чишћења човека са четком за прашину, Милер је за тренутак затворио очи, означавајући крај периода у којем је требало да мртве суве кости васкрсну. Човек са четком за прашину потом је сакупио расуто драго камење у Милеровој соби и положио га у нов, већи ковчег, на сто у средини Милерове собе, док су два сведока подигнута као застава. Као застава, они затим позивају друго Божје стадо, које је још увек у Вавилону, да „дође и види“ поруку коју је Лав из племена Јудина управо положио у нов, већи ковчег.

У следећем чланку почећемо да разматрамо визију реке Улај као симбол истина из књиге Данилове која је 1798. године била отпечаћена. Унапред смо поставили неколико оријентационих тачака пре тог разматрања. Прва је да је порука милерита била савршена (у својој фази развоја), али непотпуна. Била је постављена у оквир двају, а не трију пустошећих сила. Друга је да, када Милеров сан поистовећује коначну обнову темељних истина, те темељне истине тада су „десет пута светлије“ од своје првобитне славе. Трећа тачка је да се покрет првог анђела (милеритски покрет) понавља у покрету трећег анђела, али уз неколико важних ограда. Милерити су, као симбол, били Филаделфијци; били су обраћени Навуходоносор, али су, на крају и нажалост, „поново саградили Јерихон“ 1863. године.

Pokret trećeg anđela započeo je kao Laodikejci, kojima je bilo potrebno obraćenje, ali će na kraju učestvovati u konačnom uništenju Jerihona (Jerihona poslednjih dana).

„Spasitelj nije došao da ukine ono što su patrijarsi i proroci govorili; jer je On sâm govorio preko tih predstavničkih ljudi. Sve istine Reči Božje poticale su od Njega. Ali ti neprocenjivi dragulji bili su stavljeni u lažne okvire. Njihova dragocena svetlost bila je učinjena da služi zabludi. Bog je želeo da budu uklonjeni iz svojih okvira zablude i ponovo postavljeni u okvir istine. Ovo delo mogla je izvršiti samo božanska ruka. Svojom povezanošću sa zabludom, istina je služila stvari neprijatelja Boga i čoveka. Hristos je došao da je postavi tamo gde će proslavljati Boga i delovati na spasenju čovečanstva.” Čežnja vekova, 287.

